

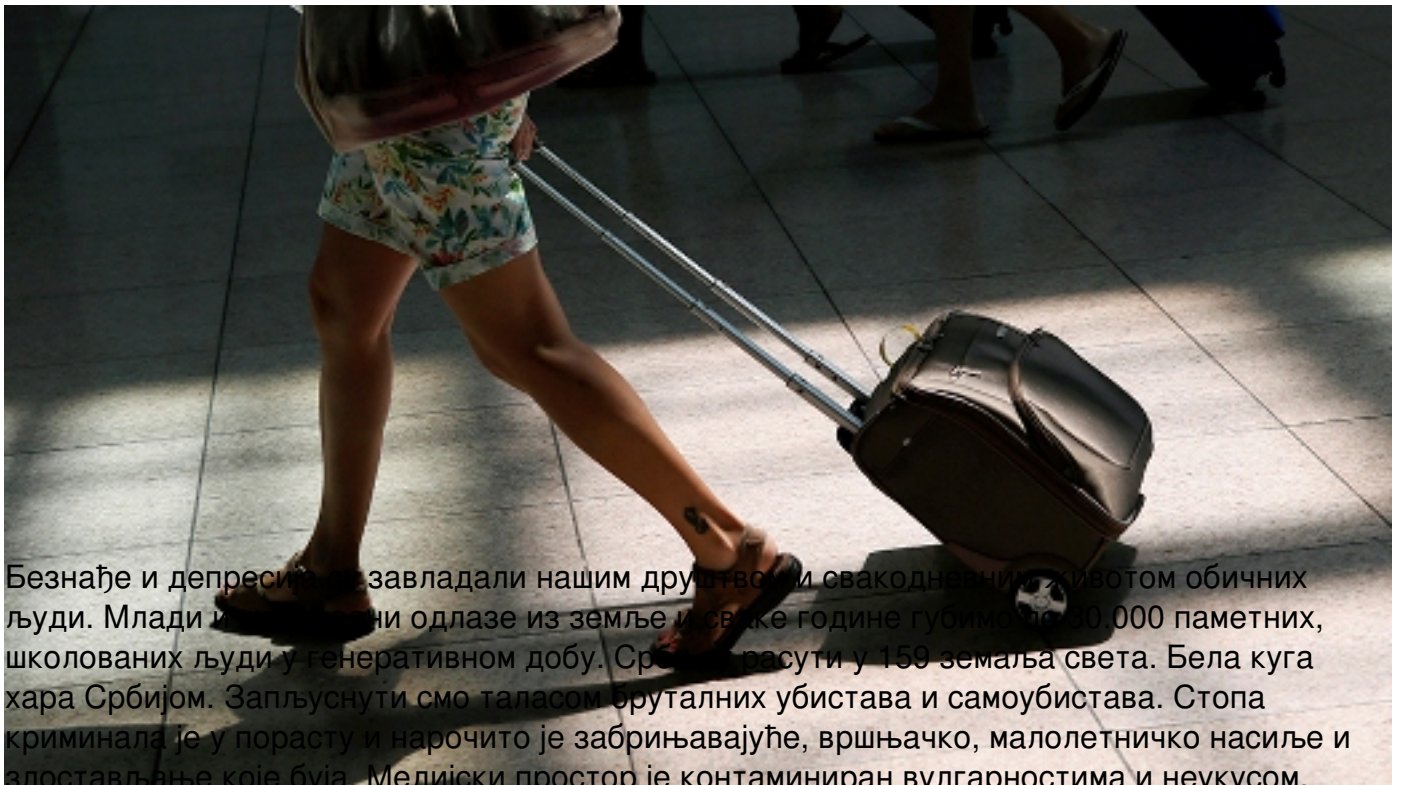
У Србији се често расправља о судбини владајуће коалиције, о реконструкцији владе, о односима Председника државе и Председника владе, о односима унутар Српске напредне странке или опозиције...Шта је смисао ових прича, ако се у њима не расправља о судбини државе и грађана? Време је да питамо „шта ћемо са Србијом“, али пре тога треба да видимо докле су нам Србију довели.

Сведоци смо како садашња власт и њен први човек распродају остатке државног суверенитета и националног достојанства. Косово и Метохију су Бриселским споразумом као и пратећим договорима предали пројекту “Природне Албаније”. Успут нам властодршци помпезно најављују промену Устава. Знамо добро да је Устав последња нормативна брана за одржавање статуса КиМ у оквиру наше државе. Косово и Метохију су све заједно са рудним и руденим богатствима, са манастирима и светињама, са српским народом предали агресивном антисрпском, НАТО сателиту, албанској квазидржавици, без гриже савести, приказавши то јавности као триумф и победу.

Потписали су ИПАН споразум са НАТО. То значи да НАТО може слободно да прави маневре по Србији, и да можемо очекивати да нам НАТО војници слободно улазе у наша дворишта, у наше куће, у спаваће собе.

Безнађе и депресија су завладали нашим друштвом и свакодневним животом обичних људи. Млади и школовани одлазе из земље и сваке године губимо по 30.000 паметних, школованих људи у генеративном добу. Срби су расути у 159 земаља света. Бела куга хара Србијом. Запљуснути смо таласом бруталних убистава и самоубистава. Стопа криминала је у порасту и нарочито је забрињавајуће, вршњачко, малолетничко насиље и злостављање које буја. Медијски простор је контаминиран вулгарностима и неукусом, који понижава прихватљиви јавни морал

Безнађе и депресија су завладали нашим друштвом и свакодневним животом обичних људи. Млади и школовани одлазе из земље и сваке године губимо по 30.000 паметних, школованих људи у генеративном добу. Срби су расути у 159 земаља света. Бела куга хара Србијом. Запљуснути смо таласом бруталних убистава и самоубистава. Стопа криминала је у порасту и нарочито је забрињавајуће, вршњачко, малолетничко насиље и злостављање које буја. Медијски простор је контаминиран вулгарностима и неукусом, који понижава прихватљиви јавни морал. Понекад се чини како тренутна власт у Србији све ради како би своје грађане претворила у учеснике свеопштег националног ријалитија, у којем нема престанка пада нашег достојанства, личног и националног. Сведоци смо и краха политичке културе здравог надметања. Напредњачки батинашки одреди харају Србијом, као нпр. неки дан у Великој Плани.

Више насилника обучених у црне мајце и дуксеве са капуљачама, наоружаних бејзбол палицама, металним шипкама, ланцима, бибер спрејевима и другим хладним оружјем, делили су летке којима су јавност позивали на линч председника општине Дејана Шулкића, чланова његове породице и сарадника. Насилници су у центру овог мирног града демолирали излоге кафића, поломили намештај, неколико аутомобила и нанели материјалну штету локалном становништву и објектима. Ноћни поход СНС-ове казнене

експедиције на Велику Плану последица је освете, јер је на изборима за Савет Прве месне заједнице Српска напредна странка доживела понижавајући пораз од 21:0 од коалиције коју је предводио председник општине Дејан Шулкић, који је и члан Председништва ДСС. Можемо само да слутимо која средства ће СНС користити за очување власти у Србији, када буду осетили да им она узмиче под све већим незадовољством грађана. Нажалост, не морамо много да замишљамо, јер већ сада видимо да се, свако ко подигне глас против лоше власти, или укаже на њене погрешке, провлачи кроз медијског топлог зеца или му пред кућу стижу ескадрони страха.

Иако данас није било веће партизанске друштва. Нико не може да добије посао ако није члан неке од владајућих странака да ту предњачи СНС. И људи се учлањују да имају добро да данас једино у политици може да се добије запосленост што привреда не функционише. Иако се власт хвали стално успесима и смањењем незапослености, морам да подсетим да је данас 1695000 запослених, а пре годину дана их је било 1698000. Податак из 2007.године каже да је тада било преко 2 милиона запослених. Дакле имамо очигледан пад који се не може правдати само кризом. Србија данас није у кризи. Она је у агонији, у беди и сиротињи. Средњу класу чине они који имају сваки дан да једу и да плате рачуне за струју и инфостан.

Какво је стање у економији, како живе грађани? Нема те категорије становништва која није осетила последице погрешне економске политике Владе: пензионери због смањивања пензија, запослени у приватном сектору због смањења привредне активности, запослени у јавном сектору због смањења зарада, а не треба занемарити ни укидање накнаде по основи минулог рада, пољопривредници због смањења субвенција...о незапосленима и онима који већ данас живе од социјалне помоћи да и не говорим. Пољопривредници су очајни јер је увозних производа из Европске уније све

више, а њихове шансе да продају домаће млеко, јаја, месо... све су мање. А како и да не буду мање, када немачки сељак прима субвенцију од државе по хектару од 500 евра, а српског сељака држава помаже са 50 евра по хектару!

Немогуће је издржати такву конкуренцију. Да ли се стање у држави поправља трагичним споразумима са Међународним монетарним фондом и пристајањем на све услове које нам постављају? Не можемо живети боље ако прихватимо да плате и пензије ограничимо. Лаж је да ће то довести до консолидације јавних финансија. Да питамо Грке како су прошли са својим мерама штедње? Колико им се дуг повећао за свега три године? Могу ли сада да га врате? Хоћемо ли живети боље и ми, и генерације после нас ако прихватимо њихове препоруке и за тепсију рибе распродамо све што је остало? У чијем интересу је приватизација Телекома, у чијем интересу је продаја ПКБ-а, продаја земље и ораница, у чијем интересу су све чешће најаве приватизације ЕПС-а и Комерцијалне банке? То није у интересу Србије и грађана који у њој живе.

Продуктивност у нашој земљи расте само у сивој зони где се јавља политичка корупција и лични интереси повезани са опстанком на власти. У академској сфери се неочекивано увећава број дипломаца и научних звања са опскурних факултета без икаквог рејтинга. Рецепт за излазак Србије из ове економске слепе улице лежи у мењању стратешке политичке оријентације. Пут у ЕУ девастира Србију. Да би се опоравила Србија треба да откаже гостопримство ММФ-у. Треба да своје новчане резерве користи за стварање нових вредности као што је улагање у производњу и капиталне инфраструктурне пројекте. Народна банка Србије треба да буде централна банка, а не мењачница, и да буде подршка и контрола комерцијалним банкама. Везе економског типа треба јачати с Руском Федерацијом и институционално организовати сарадњу с Русијом путем Канцеларије за сарадњу с РФ. Не треба ни говорити да треба обуставити продају

предузећа од националног значаја и забранити продају земље странцима. А то све Србија може да уради једино ако се ослободи бриселских стега и условљавања. Не кошта ништа, а много се добија.

Власт на олтар европских интеграција наставља да приноси нове жртве. Како другачије, ако не жртвовањем последњих трагова достојанства, објаснити посету премијера Александра Вучића Албанији? Вучићева посета у већини домаћих медија представљена је као херојско дело, јер су „Албанци спремали сачекушу за Вучића“, али је његовом заслугом „Боже правде одјекивало Тираном“, а његовом чврстином је чак и „Рама одустао од Велике Албаније“. Иза ове пропагандне машинерије крије се чињеница да је Вучићева посета Тирани још једно понижавање Србије.

Како другачије оценити одлазак код Едија Раме након његовог прошлогодишњег дводневног великоалбанског дивљања по Србији, ратнохушчакних изјава и комадања Србије? Како оценити договоре о изградњи аутопута Тирана-Приштина-Ниш него као економски и политички штетне пројекте за Србију? Србија треба своје ограничене ресурсе да користи за изградњу инфраструктурних пројеката који су Генералним мастер планом саобраћаја у Србији утврђени као приоритетни развојни пројекти, а не да их разбацује на реализацију оних које је својеволно, супротно стратешким документима Владе и интересима Србије, улагујући се Европској унији, обећао председник Владе. Аутопутна мрежа у Шумадији и западној Србији, путеви у источној Србији, Мачви, Банату, и Срему приоритети су Србије и Србија треба да улаже средства у њихову изградњу, а не у аутопут Ниш-Приштина-Тирана, који је интерес Албаније, јер се њиме повезује са централном Европом, али и шире своју “природну Албанију”.

Србија није у кризи већ у агонији

Пише: Санда Рашковић-Ивић
среда, 03 јун 2015 17:16

Пише: Санда Рашковић-Ивић
среда, 03 јун 2015 17:16

